

Arrest

nr. 149 580 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 6 augustus 2014, betekend op 4 september 2014".

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 296 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 september 2012 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 februari 2013 worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 106 215 van 2 juli 2013 bevestigt de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en verwerpt aldus het beroep.

Op 1 juni 2014 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 6 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van justitie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard wegens het niet vervullen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. Deze beslissing, welke op 1 september 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, wordt door verzoeker als bestreden beslissing benoemd in het feitenrelaas van zijn verzoekschrift en luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.06.2014 werd ingediend door (aangevuld op 24.07.2014):

K. O. (R.R.: ...)

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Meester Landuyt stelt dat verzoeker geen identiteitsbewijs heeft aangezien hij door zijn vlucht geen identiteitsdocument kon meenemen. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt niet aanvaard door onze dienst.

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, zoals begrepen in de omzendbrief van 21.06.07 (punt 11 G 1-b), noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.”

Op 6 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van justitie eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), alsook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Op 4 september 2014 worden beide beslissingen ter kennis gebracht aan verzoeker.

De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 augustus 2014 luidt als volgt:

“De heer die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K., O.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 17.07.2013."

De motivering van het inreisverbod van 6 augustus 2014 luidt als volgt:

"Aan de heer:

Naam, voornaam: K., O.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.08.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 17.07.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengen grondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 01.06.2014."

Op 11 september 2014 dient verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 14 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van justitie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op 21 november 2014 dient verzoeker tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

Daar waar verzoeker vraagt dat het regime wordt toegekend van pro deo en vraagt hem de kosteloze rechtspleging toe te kennen voor het voeren van deze procedure, dient erop gewezen te worden dat verzoeker het voordeel van de pro deo werd toegekend overeenkomstig artikel 9/1, 4° van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden overeenkomstig artikel 38/68-1 van de vreemdelingenwet tot het verschuldigd zijn van het rolrecht, met name "de verzoekende partij geniet niet van het voordeel van de pro deo", zijn er bijgevolg geen kosten, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosteloze rechtspleging.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Betreffende het voorwerp van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN,

I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheidshandelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoeker beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoeker zich beroept, alsook en vooral de middelen die hij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu heeft de verzoeker het voorwerp van het beroep in het onderliggende verzoekschrift als volgt omschreven: *“de beslissing van de FOD Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, d.d. 6 augustus 2014, betekend op 4 september 2014”*.

In casu verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift onder het feitenrelaas naar de beslissing van 6 augustus 2014 waarbij de aanvraag van 8 mei 2014 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker benoemt deze beslissing uitdrukkelijk als bestreden beslissing. Uit voornoemde beslissing van 6 augustus 2014 en uit het administratief dossier blijkt echter dat de aanvraag werd ingediend op 1 juni 2014.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zowel bij de aanvang als *in fine* van zijn verzoekschrift vordert om de bestreden beslissing van de FOD Binnenlandse zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, van 6 augustus 2014 en betekend op 4 september 2014 teniet te doen. De beslissing van 6 augustus 2014 waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard werd echter op 1 september 2014 ter kennis gebracht aan verzoeker.

Als bijlage '1. Bestreden beslissing' bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 6 augustus 2014, alsook de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Uit het administratief dossier blijkt dat beide beslissingen op 4 september 2014 ter kennis werden gebracht aan verzoeker.

Gelet op het voorgaande, ontbreekt een duidelijke aanduiding van het voorwerp door verzoeker. Hoewel dit tot de verplichting van verzoeker behoort, dient de Raad *in casu* het voorwerp van het beroep uit het verzoekschrift te distilleren.

De Raad wijst er vooreerst op dat overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid, van de vreemdelingenwet een beroep tot nietigverklaring kan worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De beslissing van 6 augustus 2014 waarbij de aanvraag van 1 juni 2014 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, werd verzoeker ter kennis gebracht op 1 september 2014. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoeker beschikte bijgevolg vanaf 2 september 2014 over dertig dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot nietigverklaring werd evenwel slechts op 6 oktober 2014 aangetekend verzonden aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl de laatste nuttige dag 1 oktober 2014 was. Het beroep tot nietigverklaring werd bijgevolg laattijdig ingediend.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 6 augustus 2014 waarbij de aanvraag van 1 juni 2014 om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift het eerste en enige middel hoofdzakelijk ontwikkelt ten aanzien van het inreisverbod.

Gelet op deze vaststelling is de Raad van oordeel dat het werkelijke voorwerp van het beroep de beslissing van 6 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) is, hierna "de bestreden beslissing" genoemd.

Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting bevestigt de advocaat van verzoeker dat de bestreden beslissing, de beslissing van 6 augustus 2014 tot afgifte van een inreisverbod betreft.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur.

De enige motivering is dat de aanvraag zonder voorwerp is, gezien er een inreisverbod werd betekend op 20.01.2014.

III.3. Er kan slechts een inreisverbod opgelegd worden wanneer:

Je een vorig BGV niet hebt gerespecteerd

Je BGV een termijn van 0 dagen voorziet.

Er lig nergens een bewijs voor dat op 17.07.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

III.4. De overheid moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. De DVZ moet de duur van het inreisverbod motiveren. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt een inreisverbod op met een duur van 2 jaar wanneer: je beslissing tot uitwijzing geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet (BGV met 0 dagen) je geen vrijwillig gevolg gaf aan een eerdere uitwijzingsbeslissing

De beslissing neemt bovendien geen redenen tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in aanmerking. Dat er momenteel een aanvraag tot regularisatie is om humanitaire redenen bij schrijven dd. 19.11.2012. Dergelijke aanvraag behoort tot de discretionaire bevoegdheid van DVZ."

4.2. De Raad dient er vooreerst op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "midden" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

Daarnaast roept verzoeker de schending in van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zonder uiteen te zetten hoe het inreisverbod deze rechtsregels schendt, zodat ook dit middelonderdeel onontvankelijk is.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van de voornoemde wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verder wordt als reden vermeld dat *"betrokkene (...) geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 17.07.2013. Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 01.06.2014."*

Gelet op het voorgaande, wordt, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, eveneens de duur van het inreisverbod gemotiveerd.

De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Opmerking [m1]: Betreft een inreisverbod dus geen aanvraag

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *"indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd"*.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem werd betekend op 17 juli 2013.

Verzoeker betoogt in één enkele zin dat er nergens een bewijs voorligt dat op 17 juli 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd.

Het administratief dossier bevat echter een document waaruit blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten aangetekend werd verzonden op 15 juli 2013 ter kennisgeving aan verzoeker. Dit document wordt door verzoeker niet betwist.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat eveneens uit het administratief dossier blijkt dat reeds op 18 maart 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing werd genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Dit stuk wordt evenmin betwist door verzoeker. Verzoeker had dan ook reeds kennis van het gegeven dat hij het grondgebied diende te verlaten.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

Verzoeker stelt dat bij het bepalen van de duur van een inreisverbod een evenredigheidstoets in acht moet worden genomen en dat dit betekent dat de duur moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de omstandigheden dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem werd betekend op 17 juli 2013, dat hij nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengebied vrijwillig te verlaten en dat hij niettegenstaande hij het grondgebied diende te verlaten, alweer een aanvraag 9bis heeft ingediend op 1 juni 2014, als relevant worden geacht voor het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar.

De Raad merkt verder op dat verzoeker volledig in gebreke blijft om enig gegeven betreffende zijn concrete situatie aan te duiden dat ten onrechte door verweerder niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in zijn situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar verweerder opteert voor de termijn van twee jaar. Verzoeker duidt bijgevolg op geen enkele manier waarom het opgelegde inreisverbod voor twee jaar in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene stelling in deze zin kan niet volstaan.

Waar verzoeker betoogt dat de beslissing bovendien geen redenen tot opheffing of opschorting van het inreisverbod in aanmerking neemt, dient te worden vastgesteld dat de wet geen verplichting oplegt in die zin. De wettelijke grondslag hiertoe ontbreekt dan ook.

Ten overvloede merkt de Raad op dat het verzoek tot opheffing of opschorting dient te worden gericht tot de overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet bevoegde instanties. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van dergelijk verzoek.

Waar verzoeker stelt dat er momenteel een aanvraag tot regularisatie is om humanitaire redenen bij schrijven van 19 november 2012 en dat deze aanvraag behoort tot de discretionaire bevoegdheid van Dienst Vreemdelingenzaken, dient te worden vastgesteld dat het indienen van deze aanvraag niet wordt aangetoond door verzoeker en evenmin blijkt uit het administratief dossier waardoor het argument van verzoeker feitelijke grondslag mist.

Eveneens ten overvloede merkt de Raad op dat het verzoeker vrijstaat om overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, de opheffing of opschorting van het inreisverbod om humanitaire redenen aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Nadat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, kan een aanvraag tot verblijfsmachtiging worden ingediend. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden weerhouden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU